

Jean-Pierre, Erwin Bovijn, de AC en echte hotdogworsten !

Voorzitter Jean-Pierre dankte in de eerste plaats alle medewerkers aan het welslagen van de Artevelde Challenge. Hij is nu al zeker van succes, nog voor hij de rekening heeft gemaakt. JP heeft duidelijk aan de snelheid van op- en afbouw gemerkt dat de clubleden echte routiniers zijn geworden. De voorzitter feliciteerde ook de vele wedstrijdmedaillewinnaars onder de clubleden. Bijzondere felicitaties gingen uit naar Erwin Bovijn, zij het om een heel andere reden: Erwin gaat op 16 december met pensioen en kan zich vanaf dan volledig wijden aan de modelbouw ! Bij deze gelegenheid bood de voorzitter Erwin namens de hele club een geschenkpakket aan met een fles Champagne, diverse streekspecialiteiten én ... een potje echte hot-dog worsten. Daarmee gaf JP Erwin een knipoogje naar de tijd van de eerste AC, toen Erwin zijn boterhammetjes met worstjes meebracht uit schrik dat er in de keuken niets zou overblijven. JP gaf daarnaast een uiteenzetting over zijn eigen modelbouwmethode en ging daarin zodanig op, dat hij bijna vergat dat het Sinterklaas was en dat er lekkers uit de delen viel !

Willy De Cock bouwt Israëlische bric-a-brac Scout Car !

Willy De Cock is druk doende aan de ombouw van een M3 Scout Car in een vroeg-Israëlische versie, met name van in 1948. De Israëli's dienden hun leger op te bouwen met wat ze maar aan militair materiaal links en rechts konden samenrapen op de surplusmarkten. Dat liet zich duidelijk zien in de 'afgewerkte producten'. Zo zitten er op de Scout Car verschillende wieldoppen. En, o ironie, de Joden kochten in Tsjechoslovakije na de oorlog Duitse MG's op ! De toren heeft een wat onregelmatige vorm, niet omdat Willy vlug-vlug werkte, maar omdat de Israëli's dat deden in hun eerste werkhuizen. De periscoop is niet ingebouwd, maar werd gewoon bovenop de toren geplaatst. De Israëli's plaatsten op de Car vooraan maar één koplamp, maar dat was doelbewust: de Arabieren hadden immers de gewoonte bij een aanval eerst de lampen stuk te schieten. Daarom hielden de Israëli's er altijd eentje ter snelle vervanging achter ! Zij monteerden vooraan op de motorkap ook een stang om op manshoogte gespannen kabels en prik-

keldraad stuk te trekken. Willy vond al deze informatie in een meer dan 30 jaar oud artikel in VMI (Véhicule Militaire International), een Waalse uitgave die al lang niet meer bestaat. Voorts werkt Willy ook nog aan een Israëlische Ambulanceuitvoering van de M4A4 Sherman. Ook daar een paar opvallende conversies: de opbouw van een airco-unit bezijden de hull, bv. De tank kon vier liggende gewonden transporteren, naast vier zittende.

Vreemd ook om bewapening op een ambulance te zien (en zelfs een driepoot voor de .50!), maar de reden is niet ver te zoeken: de Arabieren respecteerden een rood kruis niet en schoten zelfs op ambulances.

Het JP-bouwsysteem: naar eigen goeste zoeken en doen !

Op de decembervergadering van IPMS-Gent deed voorzitter Jean-Pierre Strobbe voor ieder die het horen wilde een intieme uiteenzetting over zijn eigenste modelbouwsysteem in drie fasen, dat zich laat samenvatten als: naar de eigen goeste zoeken en doen ! Uw redacteur probeerde JP's uitleg te volgen.

Het begin

Jean-Pierre kondigde zijn uiteenzetting aan als "een introductie tot de verwerking van conversiemateriaal, resine, PE, enz. in je model, een algemeen overzicht". Alles begint volgens hem bij de bouwdoos. Als didactisch materiaal koos hij voor de volgens hem prachtige Dragonkit van de Panzer III. Na de aanschaf van de doos moet je nagaan in hoeverre aftermarketaccessoires aangewezen zijn om het model realistisch te maken. Volgens JP zijn veel hedendaagse kits al zo gedetailleerd, dat upgraden met een resineset niet echt meer nodig is. Zo wijst hij op het bijzonder fijn uitgewerkte krikje op de Panzer III, waartegen de Verlinden resineversie geenszins op kan. Resine- en PE-kits brengen volgens JP vaak ook heel wat zoekwerk mee.

Eigen goeste

De bijhorende bouwschema's zijn vaak vaag over de precieze plaat-

sing, of geven soms ronduit verkeerde informatie. Het is niet de eerste keer dat JP een resine-interieur weer moet uitbreken, met alle gevolgen van dien, zoals breuken en reparatiewerkzaamheden met plasticard. JP suggereert daarom vooral eerst goed te kijken naar foto's of zelfs de afbeeldingen op de verpakkingen en vervolgens "naar eigen goeste te zoeken en te doen". Hij geeft ook de raad alle stukjes na het losmaken te nummeren en die nummering op het kitplan over te brengen. Dat geeft een beter overzicht. À propos, JP heeft een massa informatie en docu-

mentatie over vooral Duitse Panzers, die hij graag ter beschikking stelt van de clubleden. Geef hem maar een seintje ! Wat de modelbouwer volgens JP ook nodig heeft, is een eindeloos geduld, om, zoals hij het zegt: 20 keer te meten en 20 keer te passen.

Schilderen

JP monteert eerst en schildert pas daarna, behalve als het plaatsen betreft waar hij echt achteraf niet meer bij kan, zoals de onderkant van een gedetailleerd motorcompartiment. De demonstratiekit heeft een motor met zelfs een gedetailleerd weergegeven aandrijfriem. JP is een en al lof over Dragon. Het is dus volgens JP een voortdurend afwegen: vooraf schilderen of niet. In elke fase moet je ook weer passen. Vaak gebeurt het dat je bv een hull of toren na montage van een aftermarketstukje niet meer dichtkrijgt. Dat betekent dan bijvijlen en schuren. JP toonde hoe

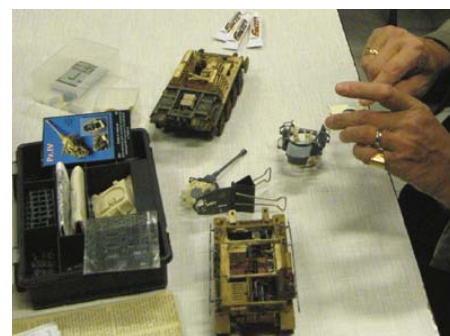
hij zijn toren vol CMK en Aber PE tot op het laatst nog kan ineenpassen. JP hanteert als basistechniek voor de beschildering: eerst een grondlaag in de basiscamouflage en vervolgens drybrushen met een olieverfmix van zwart, burnt sienna en oker met olie-terpentine. JP's schoonvader heeft hem een licht hellend potje gemaakt, waarin hij bovenaan de olieverfklodders legt en onderaan de terpentine. Zo kan hij mixen tot de gewenste dikte.

Getrapte presentatie

JP presenteert zijn modellen doorgaans opengewerkt, met een getrapte systeem. Onderaan plaatst hij de tankhull die alle interieur, alsook het open motorcompartiment toont. Daarboven monteert hij op zekere hoogte een plexiglas waarop hij de open toren etaleert en op een tweede plexiglasverdieping presenteert hij het torendak. Zo ziet de kijker elk detail op elk niveau. Ondanks deze presentatievorm, is JP er heel secuur op dat alles ook daarwerkkelijk ineenpast. Dat heeft wellicht te maken met zijn modelbouwers-eer.

Tracks

De tracks zijn weer een ander verhaal. Die van Dragon zijn zeer goed. JP monteert de onderdeeljes ervan met plasticlijm in vier op maat voorgeplooiden delen: een deel bovenband, een deel onderband, en dan gekromde delen die rond de tandwielen vooraan en achteraan passen. Vervolgens past hij het geheel op het model ineen. Hij zorgt er daarbij voor dat de tandwielen nog wat los zitten en speling kunnen geven. Een track krijg je im-

mers nooit in één stuk op het model. De tracks schildert JP wel gedeeltelijk vooraf. Hij verft ze eerst volledig in staalkleur en brengt daarover dan een roestkleurige verflaag aan. Dan monteert hij ze en ten slotte brengt hij met een droog penseel pigmentpoeders op, die hij niet fixeert. Hij gebruikt poeders uit de Gouden Pluim: veel goedkoper dan die van MIG-Productions en even goed. Je kunt eventueel fixeren met aanstekerbenezine, maar ook dan mag je het model achteraf niet meer aanraken. François Cnudde signaleert dat MIG nu een fixeerproduct verkoopt dat nog aanraken toelaat zonder schade. Marc De Pauw werkt lichtjes anders: hij fixeert met terpentijn. Hij maakt een papje van de poeders en terpentijn en smeert dat op zijn model. Na droging wrijft hij het overtollige stof met een harde borstel van het model.

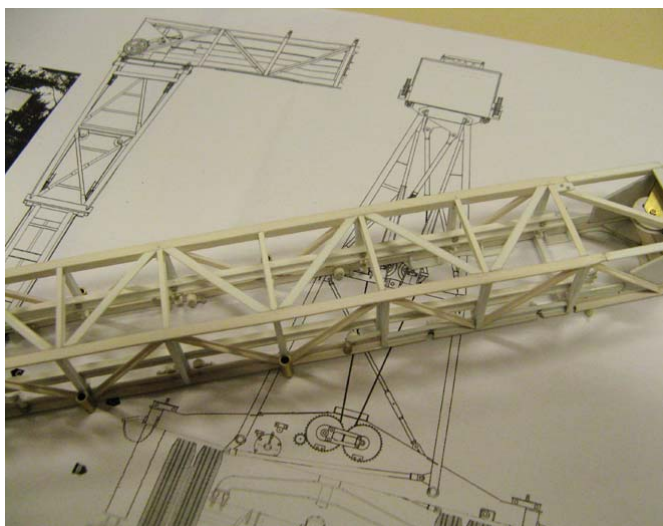
Vet

Ten slotte brengt JP op de tank en in het interieur (bv. aan de tandwielen waarlangs de toren draait) vet aan. Daarvoor gebruikt hij wel een product van MIG-Productions, met name: oil and grease. Het gaat om een bruin-transparante vloeistof die sterk op echte olie lijkt. JP wees tot besluit op een klein detailke in de Dragon-Panzer III. Aan de mitrailleur naast de bestuurder zit een klein

horizontaal koepeltje. Na wat opzoekwerk vond JP dat het gaat om een soort hoedje dat de gunner op zijn hoofd kan snoeren en waarmee de mitrailleur dan automatisch meedraait naar waar hij naartoe kijkt. Handig in volle strijdgewoel !

Freddy Verschueren bouwt Strabokran scratch !

Freddy kocht het boek Die Strabokran. De Strabokran was een transporteerbare veldkraan die de tankonderhoudsdiensten van de Duitse Wehrmacht in WO-II gebruikten. De firma Fries Sohn ontwikkelde de kraan vóór de oorlog. Er bestonden drie varianten, die lasten van ruim 15 ton konden torsen. Tegen het einde van de oorlog waren er zo'n 100 stuks van gebouwd. Halftracks trokken de kraan te velde. Voor de opbouw van een kraan hadden 10 soldaten amper een uur tijd nodig. Zij werd vooral gebruikt bij eenheden

met Tiger of Panther tanks. Maar de kraan werd ook ingezet om V-2 raketten op te heffen. De verrijdbare kraan bestond uit een ingenieus scharniersysteem waarmee de kraan onder meer in de hoogte verstelbaar en eigenlijk opvouwbaar was. In opgevouwen toestand leek de

kraan gewoon op een vrachtwagen-aanhangwagen. Op grond van de plannen op 1/35 in het boek, is Freddy gestart met een volledige scratch-bouw van de kraan. Zijn basismateriaal is Evergreen-profielen, plasticard en dun plaatkoper. Hij heeft al ongeveer 30 uur besteed

aan de bovenbrug en zal nog verscheidene maanden doende zijn met het gevaarte. Het onderstel wil hij helemaal uit koperen buisjes maken van Albion alloys. Hij wil de kraan overigens tot in de puntjes precies hebben, getuige de talloze schroeven en bouten van diverse maten en modellen die hij uit PlusModelsets haalde, maar waarrond hij zelf hulzen scratchte. Freddie's eerste intentie is de kraan tot een goed einde brengen. Pas daarna wil hij denken aan een diorama, zoals de vervanging te velde van een tanktoren (zoals op de onderstaande foto).

Franklin Goethals toonde twee Tunderboltdiorama's!

Franklin Goethals had op de sinterklaasvergadering twee originele diorama's mee waarop telkens een P-47 Thunderbolt de hoofdrol speelt. Een eerste diorama toonde

een T-bolt M van Zemke's Wolfpack die in de bevrijdingsroes van 1945 tentoongesteld werd nabij de Parijse Eiffeltoren. Zemke's Wolfpack was de bijnaam van de 56e Fighter Group

onder leiding van de legendarische as kolonel Hubert A. Zemke. Franklin maakte daarvoor een ondergrond met een kartonnen plaveisel dat secuur naar 1/72e vertaald werd. Rond het toestel flaneren nieuwsgierige burgers, gehaald bij Preiser. De kit is een oude Revell, met al wat vergeelde decals, die Franklin ooit nog kocht bij Maes.

De tweede P-47 is een D-model, dat naar een foto in calibreerstand is geplaatst. Voor het calibreeren van de mitrailleurs plaatsten de armorers het toestel op een viertal driepoten horizontaal. Een complex zandzakjes-systeem hield het toestel tijdens de testen op zijn plaats. Franklin heeft de foto's grondig bestudeerd, maar is er nog altijd niet echt uit hoe dat systeem ineensak. Hij werkte naar een foto met een toestel van de 318e Fighter Group, maar maakte wel een ander toestel dan dat op de foto.

Frederik gaat steeds vreemder met decals !

Frederik had op de decemberbijeenkomst een stevig geweerde Douglas A-1H Skyraider van de US Navy bij. Het ging om een First of Fleet, die in juni 1965 op de US Intrepid te vinden was en die ook nog in Korea dienstdeed. Het gaat om een Tamiyamodel, zeer goed passend en mooi gegraveerd. Frederik bouwde het model recht uit de doos en werkte af met een matte vernis van Mr. Color. Maar opvallender nog was de grote

doos die Frederik meebracht met daarin een Hasegawa F/A-18F Super Hornet op 1/48e die beschilderd moet worden met een animatiefiguur uit de Idolm@ster-spelletjesreeks, met name Ritsuko Akizuki. Het model betreft een loutere fantasiebeschildering. Er is geen F-18 zo geschilderd. Het model wordt in Europa trouwens niet verdeeld. Frederik bestelde het bij 16e Escadron in Brussel, die de kits rechtstreeks importeert. Je vindt

in de box alleen een Japanse uitleg, dus dat wordt eventjes zoeken, ook wat de juiste, te gebruiken kleuren betreft. De nummers kunnen immers zowel naar de Mr Color range verwijzen, als naar HobbyColor. Gelukkig is er de box-art en een reusactig decalvel !

